ផ្កាកុលាបមួយសំណុំចងជាបាច់យ៉ាងល្អវិចិត្រត្រូវបានគេយកចេញពីគូទឡាន មកហុចឱ្យនាង។

«នៅអាមេរិក ពេលប្រុសៗជូនផ្កា គឺបានន័យថាគេសុំស្រលាញ់នាងតែម្នាក់គត់ហើយស្រលាញ់រហូតទៅ!»

នារីតូចទទួលយកបាច់ផ្កាមកត្រកងបី ដៃប៉ះចំកូនលិខិតតូចពណ៌ស៊ីជម្ពូធ្វើឱ្យបេះដូងនាងលោតញាប់ ព្រោះចិត្តរំភើប។

«ធ្លាប់តែឃើញក្នុងវីដេអូទេ!»

នាងនិយាយទាំងស្រស់ប៉ប្រិមទាំងគ្មានលាក់កំនួច ធ្វើឱ្យសម្រស់ស្រីក្មេងលំអមកពេញណែនហឫទ័យប្រុសស្រុកក្រៅ។

គេលូកដៃមកកៀកត្រកងស្មាស្រីល្អ ជាមួយកែវភ្នែកអាណិតស្រលាញ់មិនចង់សូម្បីឃ្លាតគ្នាទៅណាមួយជំហាន។

គូស្នេហ៍អង្គុយក្បែរមាត់អូរដែលមានទឹកហូរត្រជាក់អន្លាយ ខាងបុរសចាប់ផ្ដើមបរិយាយអំពី ប្រវត្តិពិតរបស់ខ្លួនជូនរាជិនីម្ចាស់ចិត្ត......

គេនិទានចាប់ពីពេលដែលគេដឹងខ្លួនថា កំពុងចូលស៊ង ជាប់អន្ទាក់មួយដ៏ធំពិបាករើ....

«Lorenzo ពួកចោរមួយក្រុមដែលប៉ងចាប់កូនស្រីមេប៉ូលិសបានសារភាពថា លោកជាអ្នកប្រើគេឱ្យចាប់ស្រីៗហើយនឹងសម្លាប់មនុស្សបំបិទមាត់!»

«ឆ្កួតសុទ្ធ!»

គេនិយាយតិចៗ ហើយងាកមករកវឌ្ឍនៈ។ ជំនួយការបើកភ្នែកមូលក្រឡង់តាមរបៀបងឿងឆ្ងល់ដោយលូកដៃមកចុចទូរសព្ទឱ្យខ្លួនគេនេះបានឮដែរ។

«មានគេរៀបគម្រោងទម្លាក់កំហុសលើលោកច្បាស់ណាស់! តែលោកគ្មានពេលស្វែងរកទេ! ប៉ូលិសកំពុងរៀបចំចេញទៅឃាត់ខ្លួនលោក Lorenz ! ស្ដាប់! លោកត្រូវគេចចេញសិន កុំធ្លាក់ក្នុងដៃគេឱ្យសោះ ឮអត់ ! អន្ទាក់នេះជ្រៅណាស់! វាជាអន្ទាក់! ខ្ញុំនិយាយមិនបានច្រើនទេ! លោកត្រូវចេញពីស្រុកខ្មែរតែកុំជិះយន្តហោះអូខេ!»

ទូរសព្ទត្រូវបានកាត់ផ្ដាច់។

«អ្នកណាធ្វើអ្នះបងវឌ្ឍនៈ? អាមហាវីន? ខ្ញុំដែលទាក់ទងអាដេវីតណាមួយពីអង្កាល់ ហេតុអីប៉ូលិសសួរវាឆ្លើយដាក់ខ្ញុំ?»

Lorenzo ងាកមកសួរជំនួយការដែលកំពុងតែស្លេកមុខ ធ្វើឱ្យគេនោះរឹតតែមានអារម្មណ៍តឹងតែង។

វឌ្ឍនៈព្យាយាមសម្រួលចិត្តហើយដោះស្រាយរឿងរ៉ាវដ៏ធំនៅចំពោះមុខនេះជាដំណាក់កាលៗ៖

«Rose និយាយរួចហើយ! អ្នកណាម្នាក់កំពុងលេងយើង! ខ្ញុំត្រូវទៅរៀបចំឡាន! អ្នកប្រុសតូចចេញពីកន្លងនេះសិនទើបបាន!»

Lorenzonនៅតែតវ៉ាគេលើកដៃជូតសំអាតពពុះពណ៌សចេញស្រលះពីមាត់បង្ហាញផ្ទៃមុខពេញដោយកំហឹង៖

«ខ្ញុំធ្វើអីខុសហេតុអីពាក្យគេប៉ុន្មានម៉ាត់ខ្ញុំត្រូវរត់?»

«ប៉ូលិសកំពុងមកទីនេះឃាត់ខ្លួនអ្នកប្រុសតូច! បើគេគ្មានភស្តុតាង គ្មានតម្រុយគេមិនអាចឃាត់ខ្លួនអ្នកប្រុសតូចទេ!»

«អ៊ីចឹងយើងខ្លាចធ្វើអី? ខ្ញុំស្អាតស្អំ បងឯងឱ្យខ្ញុំរត់ដូចឱ្យខ្ញុំទទួលស្គាល់ថាបានធ្វើខុស!»

វឌ្ឍនៈខំឱនមកពន្យល់៖

«អ្នកប្រុស! នេះជាស្រុកខ្មែរ! ស្អីក៏អាចកើតឡើងបានដែរ! Roseប្រាប់ហើយ អ្នកប្រុសត្រូវគេដាក់អន្ទាក់ដូចរឿងលោកប្រុសធំកាលពីអតីតកាល! បើអ្នកប្រុសចូលដល់ដៃប៉ូលិសហើយ ខ្លាចក្រែងគ្រប់យ៉ាងពិបាកដោះស្រាយ»

«ខ្ញុំនឹងមានគ្រោះថ្នាក់មែនអត់?»

«គេចសិនចាំគិត!»

វឌ្ឍនៈឆ្លើយទាំងក្រឡេកក្រឡាប់។

បុរសជាជំនួយការដាក់ម្រាមដៃមួយទៅបបូរមាត់ស៊ីញ៉ូឱ្យចៅហ្វាយបញ្ចប់ការបញ្ចេញសំឡេងហើយខ្លួនគេរត់ចេញទៅក្រៅ។

សំឡេងអាយកូមឡាន់មកពីរានហាល ៖

«បង! ឡានប៉ូលិសនៅប្រហែល៥០០ម៉ែត្រពីមាត់ផ្លូវ!»

អ្នកណាម្នាក់ដែលវឌ្ឍនៈដាក់ឱ្យរាយការណ៍ ទំនងជាបោះដៃមក។ ដូច្នេះ Lorenzo អាចយល់បានថា Rose មិនមានពេលច្រើនទេក្នុងការធ្វើដំណឹង។

«ព្រះអើយ!»

គេលាន់មាត់ទាំងសៅហ្មងហើយចាប់ផ្ដើមស្លៀកពាក់។

«ម៉ូតូឌុបដែលយើងពង្រាយ ឃើញឡានបីគ្រឿងប្រើស្លាកប៉ូលិសនៅកន្លះគីឡូដីពីកន្លែងយើងទាន! ខ្ញុំត្រូវចាត់ការសិន»

វឌ្ឍនៈចាកចេញពេល Lorenz រកពាក្យនិយាយមិនឃើញ។ បន្ទាប់មកគេវិលមកវិញជាមួយសម្ពាយមួយ។

«របស់របរសំខាន់ៗ ខ្ញុំទុកក្នុងនេះអស់ហើយ! លិខិតឆ្លងដែន និងឯកសារផ្សេងទៀត! ខ្ញុំចុះទៅពន្យារពេលប៉ូលិស អ្នកប្រុសចេញតាមទ្វារក្រោយ! ឡានយើងមកដល់ហើយ»

ដៃនាយរៀបចំឡេបថប ហើយរាវរកលិខិតឆ្លងដែន។ គេទទួលកាតាបហើយស្ពាយចុះរឹង មកដល់ទ្វារក្រោយ។

គេឃើញឡានមួយមិនធ្លាប់ស្គាល់កំពុងសំចតរង់ចាំនៅខាងក្រៅរបងផ្ទះរួចជាស្រេច។ នៅតាមចំហៀងខាងឆ្វេង បុរសម្នាក់ស្ទុះចេញមកបកទ្វារឡានឱ្យនាយជាមួយទឹកមុខម៉ឺងម៉ាត់៖

«លោកវឌ្ឍនៈហៅខ្ញុំមកទាន!»

Lorenz ជ្រួញចិញ្ចើម។

គេយល់ថាវឌ្ឍនៈធ្វើការរហ័សពេកហើយ?

ប៉ុន្តែសូហ្វ៊ីរបានបញ្ចប់ការសង្ស័យរបស់គេ ដោយបង្ហាញអេក្រង់ទូរសព្ទ លេខរបស់វឌ្ឍនៈដែលទើបនឹងខលទៅគេមុននេះ។ ការជិះឡានចម្លែកគឺជាមធ្យោបាយល្អ នឹងគ្មានអ្នកណាស្គាល់ចាប់អារម្មណ៍តាមមកទេ ។

គេគិតនឹកសរសើរការងារវៃឆ្លាតរបស់ជំនួយការក្នុងពេលដំណាលគ្នា។

Lorenzo លូកដៃស្ទាបដើម្បីឱ្យប្រាកដថាកុំព្យូទ័រសំណព្វរបស់គេក្នុងកាតាបដដែល មុនពេលសម្រេចចិត្ត ឈានជើងឡើងជំនិះដោយគ្មានការសង្ស័យអ្វី។ ជំនិះចេញលឿនតាម ថ្វីដៃបើកបរដ៏អស្ចារ្យហើយបោលកាត់មហាវិថីព្រះនរោត្តមមុនពេលចាកចេញពីរាជធានីភ្នំពេញឆ្ពោះទៅភាគពាយព្យ។

ក្នុងពេលទិសដៅកាន់តែសម្រុកឆ្ងាយឡើងៗឥតឈប់ឈរនេះ ប្រុសស្អាតរាវរកទូរសព្ទប្រុងនិយាយទៅអាមេរិកដែរ តែចិត្តគេមួយអាក់ខានវិញព្រោះ.....

«ឱ្យតែយើងហ៊ាននិយាយមិនស្រួលតែបន្តិច ឪពុកម្ដាយយើងនឹងលំបាកឡើងមកភ្នំពេញភ្លាមមិនខាន! យើងមិនដឹងទេថា អ្វីទៅនឹងកើតឡើងចំពោះពួកគាត់!»

គេនៅអត់ធ្មត់ចាកចេញមិនដឹងគោលដៅ ចិត្តនឹកគិតដល់ជំនួយកាតជំនិតដែលនៅលើផ្ទះនៅឡើយ

«មករកពីណាទាន!»

សន្តិសុខស្ទុះមកសួរ ក្រុមប៉ូលិស តែត្រូវរុញទ្រូងចេញយ៉ាងប្រញាប់។

«ជៀសផ្លូវទៅ!»

ប៉ូលិសចំណាស់ផ្កាយបី ឱិតសាម៉ុន ដែលនឹកនាំបេសកកម្មចាប់ខ្លួនតារាសប្បុរសពីបទសង្ស័យចាប់ខ្លួននារីៗកើតឆ្នាំនាគ ដល់ទៅ៣៥នាក់។(កុំភ្លេចអានក្នុងប្រលោមលោករឿង គម្រោងការសម្ងាត់ ២០៣៥) ។

នាយប៉ូលិសរូបនេះ និយាយខ្លីៗដោយទឹកមុខមាំធ្វើឱ្យសន្តិសុខថយទៅម្ខាង។ ជំនួយការ របស់ Lorenzo ឈ្មោះវឌ្ឍនៈ ស្រូតដើរចុះមកដល់ក្រោមទទួលប៉ូលិស ចិត្តគេមួយទៀតកំពុងបារម្ភថា ថៅហ្វាយកម្លោះគេចចេញទាន់ឬអត់?

«ថៅហ្វាយខ្ញុំអត់នៅទេទាន!»

ឱិត សាម៉ុន ងើបមុខសម្លឹងទៅជំនួយការដែលថ្ងៃមុនត្រុនៗថ្ងៃនេះរឹងមាំ។ គេនោះដើរចុះមកពីជណ្ដើរមួយៗ ស្របពេលភ្នែកបុរសចំណាស់ ដៀងមើលគេគ្រប់កន្លែងពីលើដល់ក្រោម។

«ឆែកក្នុងផ្ទះ !»គេចេញបញ្ជា ធ្វើឱ្យជំនួយការនិយាយកាត់ភ្លែត។

«លោកគ្មានសិទ្ធិទេ!»

វឌ្ឍនៈនិយាយទាំងខឹងញ័រមាត់តែស្នងការ Roy លើកក្រដាសមួយផ្ទាំងបង្ហាញនៅមុខគេរហ័សស្មើនឹងឱ្យគេចុកមាត់បាន…..

«ដីកានេះគ្រប់អត់?»

គេស្លូវខ្មៅ ចំណែកភ្នែកជំនួយការវឌ្ឍនៈកាន់តែខ្មៅជាង…..គេមិននិយាយអ្វីច្រើន ដកភ្នែកចេញពីក្រដាសនេះហើយសម្លឹងមកឱិត សាម៉ុនដូចចង់ប្រាប់ភាសាសម្ងាត់ថា៖

«លោកឯងមកយឺតហើយ!»

ឱិត សាម៉ុនរក្សាទឹកមុខស្មើដូចដែលគាត់ធ្លាប់ប្រកាន់យកហើយបន្តបញ្ជា៖

«ឆីណា !»

«បាទទាន!»

«នាំមួយក្រុមទៀត ទៅទ្វារក្រោយ!»

ឧត្ដមសេនីយ៍ ឱតសាម៉ុនដៀងភ្នែកមករកនាយជំនួយការម្នាក់នេះ។ គាត់សួរមួយៗទាំងអង្កេតជាប់លើទឹកមុខរបស់គេ៖

«ចៅហ្វាយលោកទៅណា?»

គេគ្រវីក្បាលហើយឆ្លើយវាហី៖

«គាត់មិនទម្លាប់និយាយប្រាប់អ្នកបម្រើដូចពួកខ្ញុំ ពីរឿងទៅណាមកណាទេទាន!»

ឱត សាម៉ុនងាកឱ្យកូនចៅម្នាក់ផ្សេង ដែលនៅឈរក្បែរទ្វារហើយដាក់បទបញ្ជាខ្លី៖

«ខលទៅសុំរបាយការណ៍ពីប្រលានយន្ដហោះ!»

«បាទទាន!»

សាជាថ្មីគាត់ងាកមករកវឌ្ឍនៈ។ បុរសនេះនៅរក្សាទឹកមុខស្មើដូចមិនខ្វល់ខ្វាយនឹងសកម្មភាពសមត្ថកិច្ច ប៉ុន្តែសម្រាប់ប៉ូលិសចំណាស់របស់យើងឯណោះវិញ សម្លឹងតែកែវភ្នែកគេក៏គាត់អាចដឹងបានពីរឿង ផុលរមាស់ ដែលកំពុងតែរត់ជ្រួលក្នុងបេះដូងគេបានបាត់ទៅហើយ។

ឱត សាម៉ុនបញ្ជាបន្ថែមឡើង ក្នុងទឹកមុខធម្មតា៖

«ចំណែកម្នាក់ជំនួយការនេះ ក៏ត្រូវនាំខ្លួនទៅសាកសួរនៅស្នងការ!»

វឌ្ឍនៈទម្លាក់ភ្នែក ពេលដឹងថាខ្លួនកំពុងត្រូវដើរចូលរូងខ្លាជំនួសចៅហ្វាយ។ គេនៅតែមិនមាត់កអ្វីទុកឱ្យបុរសចំណាស់ដើរចុះឡើងត្រួតពិនិត្យជុំវិញលំនៅឋាន។

«អត់ឃើញគេទាន!»

មនុស្សក្រោមបង្គាប់រាយការណ៍ពាក្យដដែលនេះមកពីគ្រប់គោលដៅក្នុងផ្ទះ។ ឧត្ដមសេនីយ៍ងើបមុខសាជាថ្មីហើយដើរត្រុកៗមកក្បែរជំនួយការវឌ្ឍនៈ។

បុរសនេះរក្សាទឹកមុខស្មើផង ទោះបីចិត្តគេកំពុងប្រុងប្រយ័ត្នជាខ្លាំងចំពោះ ដំណើរសំដៅមកមួយៗរបស់ប៉ូលិសចំណាស់។

ដៃលោកឱត សាម៉ុនដាក់ធ្ងន់ភឹបមកលើស្មាគេ បង្ខំវឌ្ឍនៈឱ្យងើបមុខមកសម្លឹងលោកនាយកផ្នែកព្រហ្មទណ្ឌស្របពេលដែលសំឡេងបុរសចំណាស់លាន់មកតិចៗ ចំពោះមុខ៖

«រឿងដែលលោកឯងធ្វើខុស ធ្ងន់ជាងគេក្នុងជីវិត ប្រហែលជាថ្ងៃនេះ!»

ឃើញគេសម្លឹងគាត់ភ្លឹះៗហាក់នៅមិនទាន់ស្តាប់យល់ គាត់ពន្លែងបន្ថែម៖

«លោកនឹងស្តាយក្រោយដែលមិនឱ្យថៅហ្វាយនៅជាមួយប៉ូលិស!»

វឌ្ឍនៈរក្សាការស្ងៀមស្ងាត់ហើយងាកមុខចេញឃើតៗគេចពីការពិនិត្យរបស់នាយប៉ូលិស។

«បញ្ជូនគេទៅ!»

ឱត សាម៉ុនស្រែកបញ្ជា។

វឌ្ឍនៈត្រូវបានរុញខ្នងចេញមកក្រៅផ្ទះតាមទ្វារខាងក្រោយ។

ចេញមកដល់ក្រៅគេឃើញឡានដែលខ្លួនបានបញ្ជាឱ្យបញ្ជូននាយថៅហ្វាយចេញទៅពេលនេះនៅចតចោលជ្រងោដូចដើម ឯអ្នកបើកក៏កំពុងអង្គុយស្ងៀមក្នុងឡានសម្លឹងមកក្រុមប៉ូលិសដោយនៅងឿងឆ្ងល់។

«លោកប្រុសតូចជិះឡានអ្នកណាទៅ?»

វឌ្ឍនៈដណ្តឹងសួរខ្លួនឯងទាំងស្រយុតចិត្ត។

ពេលតំណាលគ្នា ប្រុសស្អាត Lorenzoអង្គុយពិនិត្យពន្លឺពណ៌ក្រហមនៃព្រះអាទិត្យដែលហាក់បីដូចជាជ្រេរាលទៅលិច។ ទិដ្ឋភាពនៅខាងស្តាំដៃ ដែលរត់ថយក្រោយ លែងជាទីក្រុងភ្នំពេញទៀតហើយ។ នៅចាំបានថា ខ្លួនចាកចេញមកក្នុងសភាពប្រញិបប្រញាប់ ហើយវឌ្ឍនៈក៏នៅមិនទាន់បានប្រាប់គេនៅឡើយផងថា ទៅទិសដៅណា។

Lorenzo ឈប់គិតពីlaptopហើយ គេងាកទៅសួរសូហ្វ័រ៖

«យើងទៅណាហ្នឹង?»

«ទៅខេត្ត!»

គេឆ្លើយខ្លីហាក់មិនចង់និយាយ តែបើគិតម្យ៉ាងទៀតគឺដូចជាប៊ូតុងដែលរង់ចាំឱ្យគេចុចនឹងអាលឆ្លើយ។

ដៃនាយរាវរកទូរសព្ទ។ គំនិតមួយគឺខលរកវឌ្ឍនៈ តែគំនិតមួយទៀត គិតពីស្ថានភាពនៅទីនោះ។ ប្រសិនបើ ទូរសព្ទរបស់វឌ្ឍនៈកំពុងស្ថិតក្នុងដៃប៉ូលិស គេនឹងអាចរកទីតាំងដែលខលទៅនេះបាន។

«ខ្ញុំគិតថា យើងគួរត្រៀមខ្លួនឱ្យល្អជាងនេះបង្ការពួកប៉ូលិស!»

គ្មានចម្លើយ .....

ប្រុសស្អាតជ្រួញចិញ្ចើម។មនុស្សល្ងង់យ៉ាងណាក៏គង់ដឹងថាខ្លួនឯងកំពុងស្ថិតក្នុងស្ថានភាពអ្វីដែរ។

«ឈប់ឡានទៅ!»

គេបញ្ជាតិចៗស្របពេលក្រឡេកទៅឃើញទូរសព្ទខ្លួនគ្មានសេវារលីង។

រហ័សដូចផ្លេកបន្ទោរ Lorenzo អង្គុយត្រង់ខ្លួនហើយពិនិត្យតួឡានមួយនេះ។ វាប្រាកដជាមានបង្កប់អ្វីម្យ៉ាងដែលអាចឱ្យសេវាខាងក្រៅលែងជ្រៀតចូលមកបាន មានន័យថារាល់ទំនាក់ទំនងតាមបណ្ដាញទូរសព្ទ internet នឹងត្រូវកាត់ផ្ដាច់។

ការអត់ធ្មត់បានមកដល់ព្រំដែនចុងក្រោយ។

គេលូកយកវត្ថុរឹងក្នុងសម្ពាយដែលវឌ្ឍនៈរៀបឱ្យមក ហើយភ្ជង់សំដៅ ក្បាលសូហ្វ័រ៖

«អញឱ្យឯងឈប់!»

ឡានឈប់ងឹត។

អាណិកជនរវេភ្នែកសម្លឹងជុំវិញខ្លួន។

ដងផ្លូវលំនៅពីមុខនេះ មានពន្លឺថ្ងៃស្រអាប់ខ្មៅព្រោះជារុក្ខវិថីអមដោយរុក្ខាស៊ុបទ្រុប។ នេត្រាទាំងសងបញ្ឈប់នៅត្រង់កញ្ចក់ឡានខាងមុខដែលនៅលើនោះ កែវភ្នែកភ្លឺមុតរបស់អ្នកបើកឡានសម្លឹងមកនាយវិញដូចគ្នា។

ដៃLorenzoភ្ជង់គេកៀកជាងមុន។ មាត់នាយក៏បញ្ជាខ្សឹបៗ៖

«លើកដៃឡើង! កុំកម្រើក»

នៅលើដៃទាំងពីរដែលលើកឡើងលើ Lorenzo សម្លឹងឃើញខ្សែដៃ ពណ៌ខ្មៅក្ដួចត្របាញ់ គួរឱ្យសង្ស័យ។ អាណិកជនបង្វិលក្បាលរបស់គេមកចំហៀងខាងស្ដាំយឺតៗ ព្រោះចង់ឃើញមុខគេនេះឱ្យច្បាស់។

មាត់ក៏សួរក្នុងពេលដំណាលគ្នា៖

«អ្នកណាបញ្ជូនឯងមក?»

គេនោះបូញមាត់ទៅខាងមុខ។

នៅចម្ងាយប្រមាណតែ១០ម៉ែត្រគេសម្លឹងទៅត្រង់តាម របារកញ្ចក់ឡានក៏ឃើញមនុស្សប្រុសបួនប្រាំនាក់មាឌធំ និងកម្ពស់ខ្ពស់ដែលមានស្បែកស្រអាប់ៗ តម្រៀបគ្នាពីមុខម៉ូតូធំៗ។ Lorenzo ឃើញកាំភ្លើងលើដៃពួកគេ នាយទស្សន៍ទាយបានដោយខ្លួនឯងថា បើមិនអាច ដោះស្រាយស្រួលបួលទេ គេអាចនឹងចោលឆ្អឹងនៅទីនេះ។

ផ្ទូងៗ....

ឡានស្រុញចុះ កង់វាបែកអស់ហើយគេដឹង។ ទោះគេបាញ់បំបែកសន្ទះក្បាលអាម្នាក់បើកបរនេះក៏មិនអាចគេចេញទៅណារួចដែរ គេដឹង។

«ពួកឯងត្រូវការស្អីអ្ហះ?»

អ្នកបើកបរនោះសើចកក្អៀក ។

Lorenzoសម្លុត៖

«ឱ្យតែអញកេះកៃ! ក្បាលអ្ហែងនឹងខ្ទេច! »

«កេះទៅអ៊ីចឹង?»

គេឱនសម្លឹងកាំភ្លើងទាំងចិត្តរារែក ចំណែកអ្នកបើកឡានសើចក្អាកក្អាយ រុញទ្វារចាកចេញ។

ប៉ុន្មានវិនាទីនេះ បើមិនបាញ់កាំភ្លើងទៀតមានតែរង់ចាំសេចក្ដីស្លាប់?

គេអត់ការដកដង្ហើមហើយកេះកៃបាញ់។

គ្រាប់កាំភ្លើងគ្មានទេ។

វាត្រូវបានដកចេញចោលតាំងពីពេលណាមកក៏មិនដឹង។

«មិនសមថា បងវឌ្ឍនៈក្បត់ខ្ញុំ?»

គេគិតភ្លាមៗ ហើយអស់សង្ឃឹមក្នុងការស្វែងរកដំណោះស្រាយគាប់ប្រសើរមួយសម្រាប់ខ្លួនឯងក្នុងពេលឥឡូវនេះ។

គេនៅភាំងក្រោមការសន្ទប់ជាប់ដោយគំនិតមន្ទិលសង្ស័យសោកស្ដាយ និងទ័លច្រក។ ទ្វារខាងស្ដាំរបើក....

គ្មានអ្វីក្រៅពីពួកអស់នោះចូលមកនាំខ្លួនចេញទៅនោះទេ គេគិតម្នាក់ឯងស្ងាត់ៗហើយនឹកឃើញដល់ឪពុកម្ដាយធម៌....

«កូនមិនលុះដំបូន្មាន នេះហើយជាលទ្ធផល! មនុស្សទាំងឡាយសុទ្ធតែជាឆ្កែចចក!»

គេពោលប្រាប់ខ្លួនឯងក្នុងសព្ទសំឡេងទាបទាំងទម្លាក់ចោលកាំភ្លើងពីដៃ។ មនុស្សអាក្រក់ដែលគេមិនស្គាល់មុខ បានលូកប្រអប់ដៃដ៏ធំមកច្បាមស្មានាំរាងកាយតារាសប្បុរសដ៏ល្បីក្នុងបេះដូងស្រីៗចេញមកក្រៅលើដងផ្លូវស្ងាត់ក្រោមភាពសោមនស្សរបស់គ្នាវាផ្សេងទៀត។

«អាមនុស្សនេះ មុខអ៊ីចឹងមិនសមលង់ថ្នាក់ហ្នឹងទេវ៉ី?»

អាណិកជនត្រូវច្រានដួលទៅលើដី ហើយកាណុងកាំភ្លើងវែងភ្ជង់ផ្ទប់មកលើក្បាលគេ។

«យើងបានធ្វើអីពួកឯង?»

«មិនដឹង! តែឯងប្រហែលធ្វើឱ្យទើសចិត្តអ្នកមានដែលឱ្យលុយអញចាយ!»

ពួកនេះឆ្លើយឆ្លងព្រហើនពានពារមិនមានញញើតញញើមទំនងជាស្គាល់តំបន់នេះច្បាស់ ហើយទុកចិត្តប្រាកដណាស់ថា គេក្លាយជាសត្វចៀមកណ្ដាលហ្វូងចចកទៅហើយ។

«ត្រូវការលុយប៉ុន្មាននិយាយមក!»

គេនិយាយរូ តបតទៅនឹងក្រុមអន្ធពាល ទាំងមិនដឹងឡើយថាវាមានប្រសិទ្ធភាពកម្រិតណា ស្រាប់តែចុងកាណុងកាំភ្លើងបែររបូតចេញ ហើយដៃដដែលទាញរាងកាយនាយឡើង។

ម្នាក់ច្បាម Lorenzo ជាប់ ម្នាក់ទៀត ឈរមកចំពីមុខហើយសម្លឹងនាយចុះឡើង។

«ឆ្លើយ! គេមានមួយម៉ឺន អ្ហែងមានពីរម៉ឺនអត់?»

Lorenzo ដឹងថា ដង្ហើមរស់ឡើងវិញនៅជិតបង្កើយទោះបីជាក្នុងដៃខ្លួន គ្មានប្រាក់ច្រើនថ្នាក់នេះក្តី។ នាយសម្លឹងទៅមនុស្សទាំងប្រាំដែលកំពុងតែផ្តោតមក។ កដៃពួកគេដូចគ្នាបេះបិទគឺមានពាក់ខ្សែចំណងម្នាក់មួយពណ៌ខ្មៅដូចគ្នា។

ពួកនេះទំនងជា មនុស្សរកស៊ីចាប់ចង។ មានក្រុមមានបក្ស និងមានចិត្តសាហាវស្គាល់តែលាភសក្ការប៉ុណ្ណោះ។

គេបញ្ជាទៅពួកអ្នកស្រេកឃ្លានប្រាក់៖

«ប្រាប់ឈ្មោះវាមក ឯងនឹងបានបីម៉ឺន!»

ម្នាក់នៅពីមុខគេ ញាក់គ្រាប់ភ្នែកចុះឡើងពេលឮទំហំទឹកលុយដែលអាណិកជនបង្អួត។ គេសម្លឹងនាយចុះឡើងមុនពេលនិយាយសម្លុត៖

«អ្ហែងបោកសុទ្ធ! បើអ្ហែងមានលុយមែនចាំបាច់ អីអ្ហែងទៅកុងរកស៊ីជាមួយគេឱ្យគេចាប់មកអ៊ំា?»

«មហាវីន?»

គេនឹកក្នុងចិត្តទាំងភ្ញាក់ផ្អើលនិងសៅហ្មង។ ចៅកែកន្ធាត់នោះដេកពេទ្យហើយ តែនៅមកបង្ករឿងអស់ទាំងនេះបានទៀត?

សន្សឹមៗ នាយឱន ដោះយក Rolex GMTដ៏មានតម្លៃ ពីដៃដែលកំពុងពាក់។

«វាមិនមែនជារបស់ក្លែងក្លាយទេ»

អ្នកនៅមុខគេផ្អៀងផ្អង ពិនិត្យហាក់ទុកពេលឱ្យអ្នកមួយដែលនៅក្រោយវា លូកដៃមកកន្ត្រាក់កាន់មើលជាមួយនិងការលោន់មាត់។

«Rolex »

ពួកនេះមិនមែនអ្នកជនបទទេ Lorenzoដឹង ហើយដៀងភ្នែកមួយត្រួសសម្លឹងពួកគេម្តងម្នាក់។

ភាពស្រេកឃ្លានរបស់ពួកគេ កាន់តែធ្វើឱ្យនាយបានចិត្ត ។

អាណិកជននិយាយ៖

«របស់នេះមានតម្លៃយ៉ាងណាឯងគួរតែដឹងហើយ! តែបើចង់បានលុយទៀត ហុចទូរសព្ទមក!»

«អញមិនល្ងង់ឱ្យអ្ហែងខលប៉ូលិសទេអាមោឃ!»

គេនោះប្រកែកតែហាក់បីដូចជាចង់ខ្លះ ព្រោះដៃរាវរកទូរសព្ទទៅហើយ។ Lorenដឹងថា លុយជាអ្វីដែលពួកគេចង់បាន ទើបគេបន្ថែមទៀតភ្លាមៈ

«កាំភ្លើងក្នុងដៃពួកឯងបាញ់ខ្ញុំពេលណាក៏បាន!»

«ម៉ោះកុំឱ្យយូរការ!»

ទំនាក់ទំនងជាវសៀវភៅ ០១៥២១៣១១១